

vření průkopu ukládá, a nepokládal-li rozkaz takový za zákonný, byl by se mohl proti tomu brániti opravnými prostředky. St-1 však otevřel podle skutkového zjištění žal. úřadu průkop samovolně, nevyčkav netoliko případného úředního rozkazu, nýbrž nevyčkav ani vodoprávního povolení, jehož je k otevření průkopu podle § 17, resp. § 42 čes. vod. zákona zapotřebí.

Stížnost sice vytýká jako vadu řízení, že toto zjištění žal. úřadu je v rozporu se spisy, a popírá, že st-1 zřídil průkop samovolně, t. j. bez úředního povolení, ježto podle protokolu o komisionálním řízení z 9. června 1913 se mu potřebného povolení dostalo. Než nehledíc k tomu, že podle § 33 vod. zákona postihovala by jej povinnost přemostění, i kdyby byl otevření průkopu provedl na základě vodoprávního konsensu, není tato výtká vady řízení ani věcně správná, poněvadž st-1 vodoprávním povolením ve smyslu vod. zákona nemůže se vykázati, nýbrž dovolává se toliko prohlášení státního technika při komisionálním řízení, které není povolením vodoprávního úřadu a nemůže je nahraditi.

Rovněž další námitka stížnosti, že st-1 se nezavázal k přemostění průkopu, je bezpodstatná, poněvadž povinnost přemostiti otevřený průkop má svůj základ v § 33 vod. zákona zcela nezávisle na tom, zda podnikatel povinnost takovou na sebe dobrovolně vzal, či ne.

Bez významu je také okolnost, že obec s přemostěním souhlasila, neboť z tohoto souhlasu nedá se dovoditi, že obec jako interesent vzala tím na sebe povinnost stíhající podle zákona st-le, nehledíc ani k otázce, zda takováto dohoda s obcí mohla by st-le oproti vodoprávnímu úřadu této povinnosti zbaviti.

Další ve stížnosti uvedená okolnost, že most v dosavadním stavu potřebě komunikační úplně dostačuje, nemá významu pro otázku, zda st-1 je podle zákona povinen o přemostění průkopu se postarati. Mohla by míti nejvýše význam pro otázku, jak má přemostění býti provedeno. Tato otázka nebyla však nař. rozhodnutím řešena, neboť podle tohoto rozhodnutí má st-1 teprve předložiti plány podle § 78 čes. vod. zákona, jež budou pak ve vodoprávním řízení projednány. V tomto řízení bude míti st-1 možnost uplatňovati své stanovisko, že nutné potřebě, na kterou § 33 čes. vod. zákona pomýšlí, je již fakticky úplně vyhověno.

Č. 12.972.

Řízení správní. — Řízení před nss. — Vodní právo: Výměr okr. úřadu, který se presentuje jako rozhodnutí o námitkách proti příkazu k plnění ve smyslu § 96 správ. řádu, podle svého obsahu je však vyřízením námitek, jimiž adresát onoho výměru vnesl na spor otázku své příspěvkové povinnosti oproti vodnímu družstvu po rozumu § 66 odst. 2 slez. vod. zákona, není konečný.

(Nález z 8. září 1937 č. 13.972/37.)

V ě c: Anežka G. ve Slezské Ostravě proti rozh. okr. úřadu v Moravské Ostravě z 22. října 1934 o příspěvku k vodnímu družstvu.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje.

D ů v o d y: Platebním rozkazem vodního družstva v Kunčicích n. O. z 2. prosince 1933 předepsána byla st-lce částka 2.505 Kč 45 h za provedené drenážní práce na parc. č. 539/1 ve Vratimově. Námitky podané st-lkou do výměru okr. úřadu v Mor. Ostravě z 24. května 1934, jímž byla k žádosti družstva o provedení politické exekuce vyzvána k zaplacení uvedené částky, žal. úřad nař. rozhodnutím zamítl.

Maje rozhodovati o stížnosti do rozhodnutí toho vznesené, musil si soud, zkoumajе podle § 4 zákona o nss č. 164/1937 Sb. z moci úřední svoji vlastní příslušnost, položit nejprve otázku, je-li napadený výrok rozhodnutím, v pořadí správních stolic konečným, jak jej označil žal. úřad, neboť tento soud může podle § 5 cit. zákona rozhodovati toliko ve věcech, jež byly ve správním pořadu vyřízeny, t. j. jež prošly zákoným pořadem stolic správních.

Odpověď na tuto otázku závisí na tom, zdali nař. výrok se jeví jako rozhodnutí, jímž došly vyřízení námitky proti příkazu k plnění ve smyslu odst. 2 § 96 vlád. nař. č. 8/1928 Sb. (správní řád), kteréžto rozhodnutí bylo by ovšem konečné a tedy podle § 5 cit. zákona č. 164/1937 Sb. před nss naříkatelné (srov. Boh. A 11.154/34), či jde o rozhodnutí vodoprávního úřadu po rozumu odst. 2 § 66 slezs. vod. zákona o námitkách vznesených st-lkou jakožto členem družstva do rozvrhu o rozdělení nákladu družstevního podniku, kteréžto rozhodnutí by arci vzhledem k ustanovení § 94 uvedeného zákona, respektive čl. 8 odst. 1 organizačního zákona č. 125/1927 Sb. nebylo konečné, nýbrž podléhalo by instančnímu přezkoumání vodoprávním úřadem II. stolice.

Ve svých námitkách proti svrchu cit. výměru okr. úřadu z 24. května 1934 uváděla st-lka jednak, že vymáhané částky vůbec nedluží, že neobdržela od družstva nikdy stanov, bilance, účtu anebo vyúčtování, že nebyla zvána na jeho schůze a že nebyla ani vyrozuměna o nějakém podnikání družstva, jednak, že platební rozkaz družstva je formálně vadný a materiálně nesprávný, kdyžtě jí ukládá příspěvkovou povinnost jak ohledně výloh, neprávem zaučtovaných, tak ohledně úroků z prodlení, ač — neobdrževši dosud vyúčtování — v prodlení nebyla.

St-lka tedy v řečených svých námitkách popřela předem své členství v družstvu, resp. existenci své příspěvkové povinnosti vůbec a toliko i n e v e n t u m se bránila proti vpředu vzpomenutému výměru také jako proti výměru o platební povinnosti, vydanému v řízení exekučním. Žal. úřad námitky st-lčiny takto také patrně chápal, neboť v nař. rozhodnutí reagoval především na primární z těchto námitek, již st-lka své členství k družstvu, respektive svou příspěvkovou povinnost k úhradě nákladů družstevního podniku vůbec popřela. Ale za této procesní situace se prezentuje výrok žal. úřadu toliko z e v n ě jakožto rozhodnutí o námitkách proti příkazu plnění ve smyslu § 96 spr. řádu, kdežto podle svého v l a s t n í h o o b s a h u není ničím jiným, než vyřízením námitek, jimiž vznesla st-lka na -spor otázku své příspěvkové povinnosti oproti družstvu po rozumu odst. 2 § 66 slezs. vod. zákona. Je-li však podle toho, co bylo právě uvedeno, výrok žal. úřadu svým o b s a h e m rozhodnutím vodoprávního úřadu vydaným podle

odst. 2 § 66 vod. zákona o příspěvkové povinnosti st-lčinně z titulu jejího členství ve vodním družstvu kunčickém. Toto rozhodnutí není však rozhodnutím v pořadí vodoprávních stolic konečným, z čehož následuje, že stížnost proti němu podaná není podle § 5 zákona o nss č. 164/1937 Sb. přípustná.

Žal. úřad nicméně své rozhodnutí výslovně označil jako konečné a dal tedy st-lce nesprávné právní poučení, jež zakládá podstatnou formální vadu nař. rozhodnutí, pro kterou bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle odst. 2 § 6 zákona o nss č. 164/1937 Sb., aniž bylo lze zabývatí se vývody stížnosti.

č. 12.973.

Z a m ě s t n a n c i v e ř e j n í: * Služební poměr obvodních horárů ustanovených podle služebních a disciplinárních předpisů pro horáry a lesní hajné bývalé župy ugočské (výnos býv. uher. min. orby z 22. června 1901 č. 40.346/1/3 b) a bývalé župy berežské (výnos býv. uher. min. orby z 12. ledna 1904 č. 105.583/1903) je poměrem veřejnoprávním.

(Nález z 9. září 1937 č. 10.894/37.)

Vasil K. ve Vyšních Verečkách proti rozh. min. zemědělství v Praze z 19. února 1934 o stěhovacích nákladech.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e o d m í t á.

D ů v o d y: Výnosem z 14. listopadu 1933 nevyhověl zem. úřad v Užhorodě žádosti st-le o vyplacení doplatku na stěhovací výlohy za přeložení ze sídla horárského obvodu Bene, okres Berehovo, do horárského obvodu Černá, okres Sevljuš, z toho důvodu, že podle § 2 bod c) služebních a disciplinárních předpisů pro horáry a lesní hajné bývalé župy ugočské schválených nař. lesního podvýboru této župy z 11. července 1901, resp. uh. min. orby z 22. června 1901 náleží horárovi při přeložení z důvodů služebních částka odpovídající jednoměsíčnímu platu (mzdě), za kteroužto částku dlužno považovati jen služné 200 Kč a nikoli vedlejší služební příjmy: drahotní přídavek (600 Kč), bytné (50), oděvné (50) a kancelářský paušál (4 Kč).

Žal. úřad nař. rozhodnutím vyhověl odvolání st-lovu podanému proti uvedenému výměru zem. úřadu v Užhorodě potud, že st-li z titulu náhrady výloh za stěhování přiznal jednoměsíční služné 200 Kč a jednoměsíční drahotní přídavek 600 Kč, t. j. služné a drahotní přídavek, které st-li byly přiznávány a vypláceny z titulu výkonu jeho služby dekretem býv. župního úřadu v Mukačevě č. 6752—1927 pres. Přiznání náhrady v úhrnné částce 800 Kč opřel žal. úřad o tentýž předpis, jehož se dovolal úřad I. stolice. Pokud st-l žádal, aby mu byl z důvodu náhrady stěhovacích výloh přiznán celý plat v částce 975 Kč, podotkl žal. úřad, že příplatky na bytném 50 Kč, oděvném 50 Kč, cestovním paušálu 70 Kč a kancelářském paušálu 4 Kč nelze zahrnouti do pojmu »služného« (bérének), tudíž do náhrady, jakou má na mysli ustanovení § 2 bod c)